

Blodig och blodtörstig nunna

Charles Gounod: La Nonne sanglante

Naxos NBD0097V [1 Blu-ray]

En riktigt smaskig spökhistoria framförd med den mest förföriska franska melodisötman låter kanske inte särskilt aptitretande för en nutida operaälskare. Det gjorde det inte heller för Parisoperans nytillträdde chef efter

premiären på **Gounods** opera *La Nonne sanglante*, 1854, när han deklarerade att han inte kunde tillåta att sådant strunt spelades på hans opera. Gounods skräckopera lades ned efter elva föreställningar för att överhuvudtaget inte spelas igen förrän på 2000-talet. För den Gounod som trots en lovande karriär och vinnare av det prestigefyllda Rompriset - inkörsporren till en karriär för samtliga framgångsrika franska tonsättare under 1800-talet - ganska sent började verka på operascenen blev motgången avgörande och förstärkte dennes tvekan inför en fortsatt operakarriär. Lyckligtvis ändrade han sig och kom fem år senare att ge upphov till en av alla tiders mest spelade långkörare, *Faust*.

Den gruvliga historien om den blodiga nunnan hade den franska 1800-talsoperans flitigaste librettist, **Eugène Scribe**, hämtat från den gotiska skräckroman *The Monk* av **Matthew Gregory Lewis** som också varit källa till operalitteraturens mest ruskiga och makabraste slutscen i **Donizettis** *Maria de Rudenz*. Efter Scribes librettistiska omstöpningar av grundberättelsen blev resultatet följande.

Två älskade från två familjer i konflikt med varandra, Rodolphe från släkten Luddorf och Agnès från släkten Moldaw, planerar att fly tillsammans eftersom Agnès, i ett försök till försoning mellan de fientliga släkterna, ska giftas bort med Rodolphes äldre bror. De ämnar fly samtidigt som en vålnad, den blodiga nunnan brukar visa sig vid midnatt. Agnès skall ta tillfället i akt att klädd som den blodiga nunnan lämna slottet. När Rodolphe väntar på henne misstar han sig och svär tro till den riktiga blodiga nunnan som uppenbarar sig. Hon har blivit mördad av en trolös älskare och kan inte få frid förrän hennes mördare är död. Rodolphe måste lova att hämnas henne genom att döda hennes mördare. Nu är han fri att gifta sig med sin Agnès men under bröllopsfestligheterna uppenbarar sig nunnan och pekar ut hennes mördare för Rodolphe. Det är hans egen far, greve Luddorf, som är mördaren. Rodolphe lämnar bröllopet förtvivlad över den grymma konflikt han hamnat i, vilket ses som en förolämpning av övriga medlemmar av släkten Moldaw. De ska gillra en fälla för att mörda Rodolphe. Detta åhörs av fadern som förtärd av samvetsqual och för att rädda sin son medvetet går i fällan för att själv bli dödad. Därmed har den blodiga nunnan fått sin hämnd och befriar Rodolphe från hans äktenskapslöfte, och denne kan nu fira bröllop med sin Agnès

Kan en sådan historia överhuvudtaget göras trovärdig på scen idag? Ja, det

kan det. Gounod har en märklig förmåga att kombinera den lyriska sentimentaliteten med effektiv suggestiv skräckmusik. De långa melodibågarna är lika idérika och lika karakteristiska och mogna som i Faust och växlingarna mellan dramatiska och lyriska stämningar sker konsekvent och trovärdigt. Dirigenten **Laurence Equilbey** med **Insula**-orkester och kören **Accentus** lyckas i stort sett att förmedla detta, även om en viss okänslig tröghet och brist på precision ibland infinner sig.

I uppsättningen från Opéra Comique i Paris har regissören och scenografen **David Bobée** tillsammans med **Aurélie Lemaigen**, kostymören **Alain Blanchot** och inte minst ljusdesignern **Stéphane Babi Aubert** lyckats oväntat bra att ge liv åt denna vid första anblicken kitschiga story och skrämna oss på riktigt – ibland blir det riktigt läskigt. Man tar faktiskt karaktärerna på allvar, mycket genom de trovärdiga skådespelarinsatserna.

Sångarinsatserna är på samma nivå. Den amerikanske tenoren **Michael Spyres**, som väl får anses som den främste specialisten på fransk 1800-talsopera, bidrar med internationell glans, vilket inte betyder att de andra sångarna är på provinsiell nivå. Framför allt måste här den intensivt närvarande sopranen **Vannina Santoni** som Agnès nämnas. Mezzosopranen **Marion Lebègue** i titelrollen är lika trovärdig och gripande både som spöke och som förrådd älskande kvinna och **Jérôme Boutillier**, som lyckas göra schablongestalten som maktfullkomlig fader levande och med medkänsla.

Erik Graune